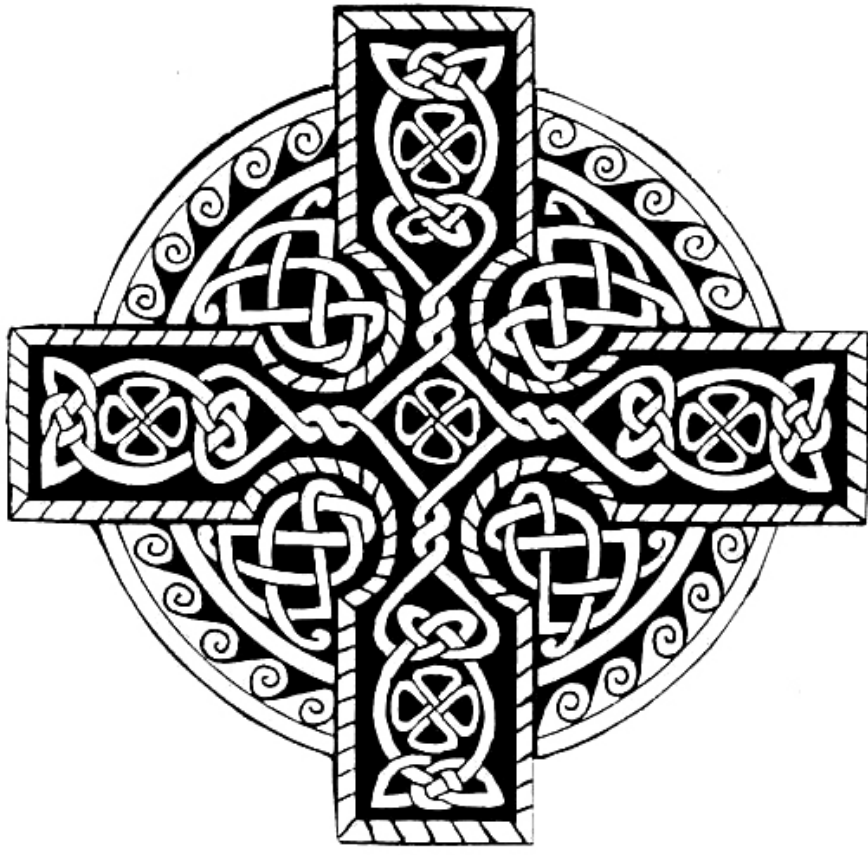

Na fotografii možná jsou:

Antoš Jakub, Antošová Barbora, Bajer Filip, Balášová Soňa, Belecký Petr, Borská Anna, Burg Mikuláš, Dobeš Jiří, Hájek Jan, Hájek Šimon, Hanzálek Tomáš, Hedl Jakub, Hecht Jonáš, Hermel Ivan, Hermelová Markéta, Herzánová Anežka, Herzánová Barbora, Hrubant Filip, Chalupová Aneta, Chmelíková Hana, Jina Pavel, Jina Petr, Jímová Lucie, John Laura, John Nicholas, John Manuel, Kahoun Jan, Kolář Jan, Kolářová Kateřina, Kolářová Veronika, Kolářová Kateřina, Kolomazník Jan, Kolomazník Čeněk, Kolomazník Jiří, Kolomazník Vojtěch, Kolomazníková Eliška, Končíková Andrea, Končíková Karolína, Kořtbáček Petr, Krejčí Stanislav, Křepečka Matěj, Kubáček Václav, Kubart Ondřej, Kubartová Kristýna, Kujan Pavel, Kujan Petr, Kujanová Tereza, Lachmanová Pavlína, Láznovská Tereza, Malík FantiK, Malík Jaroslav, Martinová Alžběta, Martinec Matěj, Matějková Monika, Melichárek Ondřej, Miško-Adela, Miláček Jan, Miláček Jindřich, Moravčíková Kateřina, Mikusová Klauďa, Nedvěďová Eva, Nejedlá Tereza, Němcová Lenka, Nováková Magdalena, Novotný Josef, Novina Kateřina, Odehnal Josef, Počtová Irena, Pokorný Jiří, Pospíšilová Barbora, Pospíšilová Petra, Procházková Ema, Seveřn Andrej, Scherfling Marek, Souček Daniel, Součková Daniela, Stanovská Andrea, Šolc Ondřej, Špotáček Sárka, Štepec David, Svěbek Jan, Týřová Martina, Týřová Monika, Valdhansová Klára, Vavrouš Daniel, Vavroušková Barbora, Vavroušková Lucie, Veselá Kateřina, Waage Kryštof, Weigel Michal, Weigelová Helena, Zelinka Mikuláš, Zvolenský Štefan a možná i další...

KELTOVÉ V LUKAVCI ŽELIVÁČEK

30. 6. – 16. 7. 2006

Keltský zpěv - výsledky

kategorie: profesionál

1. Bára Pospíšilová	52	(Idefixové)
2. Manuel John	46	(Idefixové)
2. Matěj Křepelka	46	(Idefixové)

kategorie: hvězda táboráků

1. Martin Čermák	128	(Medvědi)
2. Katka Kolářová	75	(Idefixové)
3. Pája Lachmanová	71	(Sojky)
4. Matěj Martinec	0	(Idefixové)

kategorie: sezónní zpěv

1. Dáda Součková	153	(Lišky)
2. Mikuláš Zelinka	145	(Medvědi)
3. Klaudie Mrkusová	128	(Lišky)
4. Lucka Jínová	120	(Sojky)
5. David Štefec	93	(Idefixové)
6. Lucie Vavrušková	87	(Sojky)
7. Nicholas John	86	(Vici)
8. Eliška Kolomazníková	76	(Idefixové)
9. Jára Malík	74	(Idefixové)
10. Felix Uhýrek	64	(Idefixové)
11. Laura John	63	(Sojky)
12. Bára Vavrušková	62	(Sojky)
13. Šárka Špotová	54	(Lišky)
14. Kryštof Waage	50	(Medvědi)
15. Tereza Nejedlá	49	(Lišky)
16. Ondra Šolc	46	(Medvědi)
17. Šimon Hájek	43	(Vici)

kategorie: pěvecký antitalent

1. Petr Jína	164
2. Klára Valdhansová	106
3. Patrik Malík	104
4. Čenda Kolomazník	99
4. Monika Matějzková	99
4. Andrea Koničková	99
4. Andy Stanovská	99
5. Kačka Veselá	93
6. Jan Hájek	83
7. Bára Antošová	76
8. Tomáš Hanzálek	75
9. Anna Borská	72
10. Ema Procházková	70
10. Soňa Balášová	70
11. Lenka Němcová	64
12. Jakub Hedl	63
13. Bětko Martincová	61
14. Kačka Kolářová	54
15. Honza Švábek	53
16. Vašek Kubáčák	50
17. Veronika Kolářová	48
18. Filip Bajer	44
19. Martina Týřová	43
20. Pavel Jína	37
21. Anežka Herzánová	34
21. Kačka Bělecká	34
22. Stefan Zvolenský	32
22. Jan Kahoun	32
23. Dan Vavrouš	26
24. Magda Nováková	25
25. Aneta Chalupová	25
26. Honza Kolář	19
27. Andrej Severin	12
28. Petr Bělecký	11

30. 6. čtvrtek

IDEFIXOVÉ

Okolo 16 hodin se začali rodiče a děti scházet u autobusu na Opatově. Po naložení kufrů a beden od banánů do autobusu se zbývalo už jen rozloučit s rodiči a vyrazit do keltské osady u Hronského rybníka.

Po příjezdu do tábora se děti nejdříve rozdělili do družin. V naší družince Idefixů pod vedením Káči Novotné a instruktorů Moniky Týřové, Pepa Novotného a Dana Součka jsou tyto malé keltové: Katka Kolářová, Mraveneček Veronika Kolářová, Eliška Kolomazníková, Bára Pospíšilová, Petr Bělecký, Manuel John, Honzík Kolář, Matěj Křepelka, Jára Malík, Matěj Martinec, David Štefec a Felix Uhýrek.

I když je sudý počet Idefixů, bylo až neuvěřitelně těžké je ubytovat po dvojitých do stanů, protože mají někteří kamarády mezi velkými dětmi a nechtěli spát s někým jiným. Po chvíli přemlouvání a přesvědčování o nevyhodách spát takto namíchaně to začínalo vypadat nadějně, načež se ale Jára Malík rozbrečel, že se bojí, a že s nikým jiným než se svým bratrem Patrikem spát nebude. Takže nakonec Káča Kolářová spí s Liškou Bětkou, Mraveneček s Liškou Andy, Manuel s Vlkem Šimonem a Jára s Medvědem Patrikem.

Po vybalení jsme naši družinku provedli po táboře a na louce si zahráli seznamovací hry, kdy největší úspěch měla slepá bába a ulička smíchu, která je tvořena z různých šklebicích se li-díček a jeden odvážlivec ji musí projít aniž by se zasmál. Bohužel mají všichni Idefixové velký smysl pro humor a tak jen ti nejsilnější, jako David a Manuel, došli alespoň do půlky bez zas-smátí. Po večeri si všichni vyčistili zoubky, Monika přečetla ještě pohádku a pak jsme spali až do rána.

SOJKY

Majda Nováková

Asi kolem půl páté jsme se rozloučili s našimi rodiči a jeli jsme na náš oblíbený tábor. V autobuse jsme všichni žvanili a jedli. Když jsme se konečně dostali k táboru, každý vzal něco baťoh, tašku, nebo spacák a odnesl ho na určené místo. Tam jsme nacházeli svoje věci. Po chvíli jsme přerušili své vybalování, poněvadž nám Kačka řekla, že půjdeme hrát s Liškami seznamovací hry. Po hrách s Liškami jsme si šli dovybalit a po večerce spát

MEDVĚDI

Martin Čermák

Odjezd 16:45, jeli jsme 2 hodiny, řidič měl za sebou parohy. Přijeli jsme po 6. hodině, potom jsme nosili věci do tábora. Vybalili jsme si věci a šli jsme pro dříví. Večer byl táborák, dostali jsme zpěvníky a zpívali jsme.... Potom jsme šli spát.

1. 7. pátek

IDEFIXOVÉ

Hned ráno po snídani začaly dostihy. Každý oddíl dostal 1000 korun dostihových, které pak v každém závodě mohl sázel na svého vytipovaného favorita. Náš největší sázkař byl Jára, který měl peníze a sázky na starosti. Felix s Honzíkem a později i s Matějem Mart. byli podporou týmu a bouřlivě fandili podél dráhy. Díky vrazedné chamtivosti po vítězství našeho instruktora a lehkosti našeho nejmenšího Idefixe s přehledem vyhráli první závod kůň Pepa a jezdec Matěj Mart. ...a nyní jak závody pokračovali podle slov instruktora Pepína.:

„Ve druhém závodě bylo to samý, akorát měl kůň zavázané oči, tento závod byl v podstatě zajímavější, protože nešlo o rychlost. Kůň byl asi Petr, jezdec si nepamatují (Matěj Křep. – pozn. redakce), za to jsme byli poslední. V dalším závodě jsme dělali „trakat“ a jezdec byl Dan a já byl kůň. To jsme opět vyhráli, akorát ke konci jsem byl tak vyflusanej, že jsem se chytil konečky trávy, abych se přitáhl. Ve čtvrtém byli závody jedna ruka a noha svázané dohromady. To závodily David a Manuel. V pátém šli vedoucí a náš tým složený z Káči a Dana jednoznačně obsadil poslední místo s mega ztrátami. Další závodila Káča Kol, která měla zavázané oči a na rukou provázky, kterými ji Mravenček udávala směr. Avyhrály!

Potom Bára s Eliškou udělali z rukou sedačku a nesli Matěje Kř. Pak se jelo dalších pár závodů, které si ovšem už nepamatují. Zato poslední závod byl závod štafet, kterého se nezúčastnil pouze Jára, protože se mu nechtělo a tak ho zastoupil Dan. To bylo asi 4. místo (bylo to 5. místo – pozn. redakce), ale to fakt nejde, když mali závodí společně s velkými oddíly“ ...

Bohužel se rozpršelo a závody skončily. Po poledním klidu nastal nákup dětí na jezdecký vozík za dobře vsazené či vyhrané peníze. Zde se opět ukázal Jára jako zdatný obchodník. Dali se koupit osy, kola, návod atd. Podložku pro sezení nám věnovali Medvědi a zbytek se musel vyrobit. S výrobou vozíku se asi čtyři hodiny potýkal Dan a Pepa, kterým pomáhal Petr, Eliška a Mravenček. Ostatní hráli hry v Malíkárně, neboť stále přšelo. Když už se blížil konec času stanovený pro výrobu vozíků (tzn. blížila se večere) slitoval se Jipo a Jindra nad našimi kutily a pomohli jim vozík VAZ-2503-IDEFIX dostavět.

Po sejmutí vlajky bylo už pozdě večer a téměř tma a tak náš nejmladší keltík Matěj Křep. šel spát. Ostatní keltové se vydali do nedalekého lesa na sraz keltských druidů. Bohužel o tomto srazu věděli i zlí slované a nesli nám našeho druida Ondrojixe. Což slované trochu přěhnali, ale my se jim pomstíme!

SOJKY

Monika Matějková

Ráno se většina sojek vzbudila před budičkem, takže jsme čiperně nastoupily na ranní hygienu. Na nástupu Mikuláš vyhlásil vlajku čistoty, kterou získaly holky z Lišek. Dozvěděli jsme se, že bude celotáborová hra Dostihy a sázky. Každý oddíl dostal tisíc korun na sázky. Potom jsme se přesunuli na hřiště, kde jsme se dozvěděli podrobnosti. Náš první kůň byla Áňa s jez-

Hančín běh 2005

mladší

1. David Štefec
2. Manuel John
3. Petr Bělecký
4. Honza Kolář
5. Kačka Kolářová
6. Eliška Kolomazníková
7. Jára Malík
8. Dominik Štemberk
9. Felix Uhýrek

velké holky

1. Andy Koničková
2. Martina Týřová
3. Katka Bělecká
4. Šárka Špotová
5. Aneta Chalupová
6. Monča Matějková
7. Anežka Herzánová
8. Bára Vavrušková
9. Klára Valdhansová
10. Ema Procházková
11. Pája Lachmanova
12. Soňa Balášová
13. Kačka Veselá
14. Majda Nováková
15. Terka Nejedlá
16. Andy Stanovská
17. Lucka Vavrušková
18. Lucka Jínová
19. Anča Borská
20. Laura John
21. Lenka Němcová
22. Kačka Kolářová
23. Bětka Martincová

velcí kluci

1. Stefan Zvolenský
2. Standa Krejčí
3. Honza Hájek
4. Nikolas John
5. Martin Čermák
6. Mikuláš Zelinka
7. Vašek Kubačák
8. Šimon Hájek
9. Čenda Kolomazník
10. Dan Vavrouš
11. Kryštof Waage
12. Patrik Malík
13. Andrej Severyn
14. Filip Bajer
15. Tomáš Hanzálek
16. Honza Švábek
17. Honza Kahoun
18. Pavel Jína

vedoucí

1. Daniel Souček
2. Kulich
3. Jonáš
4. Pepa Novotný
5. Mikuláš Burgr
6. Ondroj
7. Honza Mládek
8. Honza Kolomazník
9. Terka Kujanová
10. Monika Týřová

8. 7. Vlci

Náš příchod z puťáku nebyl zrovna ukázkový. Ráno jsme se probouzeli postupně a rovnou jsem odcházel do trnávky se najíst, někdo sušit mokré věci. Bylo rozhodnuto z puťáku nás budou muset odvézt. A tak k odpolední pro nás přijela auta a odjížděli jsme směr tábor. Po příjezdu jsme se šli hned sušit věci, sušit sebe a koupat se.

Lištička

Bára

Čau, ty moje lištičko,
unavená jsi maličko.
My tu teďka usínáme,
minutky si počítáme.
Ale ty tu hlavně topit musíš,
protože ty boty sušíš!
Za hodinu půjdeme pryč,
pod stanem si najdem klíč.
A ty tu tady teďka sedíš,
a určitě se strašně nudíš.
Však ty dvě hodky vydrž,
víčka od únavy si drž.
Neusni nám tady
a neumři smrady.
Boty tady děsně smrdí,
a tvůj souseď často prdí.
Tak co, už spíš?
Tak pojď, ke mně blíž!

Memoriál

Mikuláš Zelinka

Memoriál, to je závod dvojic,
tady neuspěje vůbec žádný novic.
Nejdříve se nakreslíme,
co nás čeká, to nevíme.
Na startu je nervozita,
jedl jsem do polosyta.
Před chvílí jsme vyrazili,
všechny uzle zauzílili.
Běžíme jak o život,
nebo teda na pivo.
Na konci čeká slast,
překonali jsme tu past.

dcem Soňou. Skončili druhé. To byl klasický styl, kdy Áňa nesla Soňu na zádech. Druhý závod byl těžší. Andrea měla zavázané oči a jezdec Soňa jí naváděla. Než odstartovali, Káča jim zdůrazňovala: „Hlavně nenabourejte do stanu!“ A co myslíte, že se nestalo. Vyběhly, špatně zatočily a všichni už jsme viděli, jak se naše dvojka odpinknula od rohu stanu. Pak byly další čtyři závody a pátý běžela naši vedoucí Káča s vypůjčeným Ondrou. Celá hra nás myslím všechny bavila. Náš oddíl vyhrál asi 58.000. Bohužel ke konci hry začalo poprchávat, a tak jsme se naobědvali v Malikárně.

Po odpoledním klidu jsme si v Úschovně nakoupily věci na vozík, který jsme musely vyrobít pro další závody. Nakoupily jsme si materiál, tedy kola, osu, podložky a návod. Ostatní jsme si vyrobily sami. Všechny Sojky se na výrobě podílely, ale stejně jsme na to nestačily. Nasěstí nám na pomoc přispěchali Jipo s Petrem Kotrbáčkem, kteří nám velmi pomohli. Oběma patří naše srdečné díky.

Večer jsme se vydali celý tábor až za tmy k potoku před saunou. Tam na nás čekalo pět Druidů. Druid jara Ionix, Druidka léta Kristínae, Druidka podzimu Kujanera, Druid zimy Ledový Mladix a hlavní Druid Ondroix. Ti nás varovali před zlými a nelitostnými kmeny Slovanů, kteří na nás útočí a vyzvali nás, abychom proti nim společně bojovali. Bohužel se na tomto setkání objevilo i pár právě zmíněných Slovanů, kteří nám přímo před očima unesli Ondroixe a požadovali za něj výkupné. Protože jsme neměli tolik peněz, museli jsme Druidům slíbit, že se budeme připravovat na boj a shánět peníze na Ondroixovo vysvobození.

VLCI

Čenda Kolomazník

Dnes ráno jsme vstali v sedm hodin ráno, a pro někoho to byl nečekáný šok. Když už všichni vstali, tak jsme šli vykonat ranní hygienu a běželi jsme na snídání. Po snídání byl nástup na hru. hra se jmenovala „Sázky a dostihy“. Spočívalo v ní vyhrát co nejvíce peněz na nákup keltského vozíku s kterým jsme měli závodit, ale poněvadž už od oběda přišlo, tak se závod odložil na zítřek.

Večer jsme odešli na večeři, a po večeři jsme šli do úschovny zpívat a předvádět scénky, které dopadly všelijak. Poté jsme šli na zahájení celotáborové hry, kde jsme se dozvěděli, jaká je situace našich ostatních Keltů ze všech světových stran. Nakonec nám unesli našeho šéfa, kterého můžeme získat zpátky. Zpět jsme se odebrali k táboru, kde jsme ulehli do svých stanů.

MĚDOVÉ !

Mikuláš Zelinka

Ráno jsme se s velkými obtížemi probudili a rozespale vylezli ze stanů. Po raním nástupu nás čekala první část JiPovi hry Dostihy. Hra spočívala v tom, že se běželo několik závodů, kdy každý oddíl měl jezdece a koně. Současně se také sázelo na vítěze. Cílem bylo mít na konci co

nejvíce peněz. Pravděpodobně nejzajímavější, ale bohužel i nejobtížnější byla jízda poslepu. Na start jsem byl jako kuň Medvěďů vybrán bohužel já a jezdcem byl určen Dan. Jak asi víte, se šátkem na očích a kamarádem na zádech to není zrovna moc jednoduché. Běžel jsem jak jsem jenom mohl, a pak najednou „bum“. Naboural jsem do stanu hlavy. Odpružil jsem se asi metr dozadu, šátek mi spadl z očí a najednou jsem ležel na zemi. Všichni, kdo to viděli se mi smáli, já ne.... Nicméně jsme závod dokončili na 3. místě a odnesl jsem to jen menším monoklem pod okem a odřeninou. Tolik k závodu.

Po vydatném obědě ovšem začalo přšet, takže jsme hrály hry v zadní místnosti a byli seznámeni s oddílovou hrou. Poté JiPo otevřel svůj obchod se součástkami na výrobu vozíků. Nejvíce z našeho oddílu se činil Standa, nejhezčí vozík měli Vlci, kterým ovšem pomáhal Kolouch. Samozřejmě se také móóoc vychloubali, ale nakonec to pro ně dopadlo docela špatně, ale o tom až později. My jsme samozřejmě jako vždy měli nejrychlejší a nejjednodušší vozík. Večer jsme šli radši dříve spát, protože další den nás čekal puťák.

2. 7. sobota

SOJKY

Anežka Herzánová

Hned po ránu a asi celou noc přšelo, takže jsme si pěkně přispali do 7:30, teda až na nás Sojky, které máme kuchyň, takže jsme v podstatě vstávaly v 6:45. Mazaly jsme pilně rohlíky s máslem a marmeládou. Po snídani nám Týnka a Katka daly kvíz, co o nich víme a potom obráceně. Potom jsme šly závodit na našich kárákách, které jsme si postavili. Vyhrali Medvěďi. K obědu jsme měli rajskou. Po poledním klidu jsme šly hrát hry s Vlky. Po večeri jsme se šly vykoupat do vaniček a pak na kutě.

VLCI

Petr Jína

2. den v táboře. Provází nás hnusné počasí, neočekávané hličky nastupující pro vlky. Snídaně byla dobrá – rohlík s marmeládou.

Před obědem se uskutečnil dlouho očekávané dostihy s keltskými vozíky. Vlci měli nejmodernější vozík a dobrého řidiče Honzu. Byli jasní vítězové, ale při prvním závodě jsme byli poraženi medvědy. Poté Vojta zkoušel kolik náš vozík utáhne. Sedl si do vozíku a už se jelo. Po pár metrech pod ním ale křupla osa. Samozřejmě, že se všichni řehtali. „To vydrží všechno?“ Po opravě jsme si byli jisti, že to prohrájeme, proto jsme vsadili tak málo, ale štěstí stálo při nás – vyhráli jsme závod i s tak rozbitým vozíkem.

Po závodě odešli medvědi na puťák s Liškami a Idefixové. Sojky a Vlci se vydali do lesa hrát vlnjaku růžový proti modrým. Samozřejmě vyhráli modří. Pak byla večere a šlo se spát.

4. 7. Medvědi

Patrik Malík

Dnes jsme vyrazili na přehradu Želivka. Šli jsme lesem po proudu Trnavy a pak jsme se od ní odklonili do vesnice Červená Řečice. Tam jsme si nakoupili sladkosti, zmrzliny a pítí, protože bylo horko. Poté jsme se vydali dál.

Na přehradě, kde jsme se koupali, se dělo spoustu věcí. Hlavní událostí byla užovka ve vodě a Filipův medvídek na střeše. Hlada objevila Tereza Nejedlá, která ho spatřila Kulichovým dalekohledem a začala panikařit a křičet, že máme vylézt z vody. Standa správně poznal, že jde o užovku a tudíž se nemáme čeho bát. K tomu medvídkovi: Kuba vzal Filipovi jeho oblíbeného medvídka a hodil mu ho na střechu, takže musela proběhnout záchranná akce pod vedením Standy. Fifa to ale nechtěl nechat jen tak a rozhodl se medvídka pomstít. Vzal Kubovi čepici a hodil mu ji na stejné místo na střechu kiosku. Kuba je ale veliký a tak mu nedělal žádný problém sundat ji. Pak jsme se už vydali na cestu zpět

5. 7. Medvědi

Tom H. a Kryštof W.

Zrovna jsme se vraceli z puťáku. Skoro celý den přšelo a my se odhodlali jít až v poledne. Ušli jsme čtyři km a Bětka už nemohla. Když jsme došli k autobusové zastávce v Radějově, tak jsme v ní počkali, než přijede Kolouch, Jipo a Honza, aby nás odvezli do tábora, kde jsme si zalezli do spacáků a mokré oblečení dali do Malikárny.

Večer jsme zpívali v Úschovně a potom už tábor navštívil Keltský obchodník, který nám dal peníze a vrátil se k nám každý večer a dá nám vyplaty.

Puták Sojky a Vlci

7. 7. Sojky

Pavčina Lachmanová

Na puťáku jsme vstávali pozdě, protože jsme byli zmoženi z cesty. Skoro všichni vstávali kolem deváté hodiny. Když jsme všichni vstali a vyčistili si zuby, vedoucí si začali hrát na děti a Lucka, Monča, Martina, Bára, Magda a Čenda si vyzkoušeli být vedoucími.

K snídani jsme měli rohlíky a chleba s máslem a marmeládou. Po snídani jsme hráli vybíjenou a na krále.

K obědu jsme měli polévku a palačinky. Pak ale došla mouka a palačinek bylo málo, takže jsme museli jít pro mouku a vajíčka do vesnice.

Když už byli vedoucí dospělí, začali jsme hrát hru Na pašeráky a policajty. Hru jsme nemohli dokončit, protože už byla tma.

K večeri jsme měli špagety s kečupem a sýrem. Spát jsme šli až později.

v první visce Hořeptník se všichni nadšeně vrhli na každého obyvatele, kterého spatřili a prosili o výměnu. Za chvíli už v náručí nesli talířky, hrníčky, kuchyňský nůž či V-kráječ. Během tohoto nekonečného uzavírání obchodů se Járovi podařilo rozbít jeden z talířků. Bohužel se našli i lidé, kteří naše malé děti poslali sprostě do p... a ještě jim nadávali či je chtěli obrát o získané věci. To by ale nebyl David, aby si, jako každý zkušený táborník, neporadil - nevzál nohy na ramena! Z Hořeptníka jsme se vydali po silnici do další vesnice, kde se cestou podařilo Davidovi rozbít hrneček. Jinak zbytek návratu do tábora proběhl bez větších problémů.

PUŤÁK MEDVĚDI A LIŠKY

2. 7. Medvědi

Filip Hrubant

Ráno jsme vyvezli své vozíky. Vlci v čele se Štefanem se vytahovali nejlepším vozíkem. První závod jsme vyhráli. Vlčům se vozík rozpadl, když se Vojta předváděl, že udrží i jeho. Honza Kolomazník jim pak musel udělat rychlý servis.

Když závody skončily, tak jsme se za mírného deště, který záhy přestal, vydali na puťák. U křížku jsme potkali Ledového Mladíxe, který nám dal svíčku, špendlík zavírací a sirku na výměnu. Měli jsme tyto vyměnit u místních obyvatel za věci cennější. Tedy cennější pro Kelly, které budeme prodávat obchodníkovi a získáme tak peníze na vykoupení našeho hlavního Druida Ondroixe.

V Lukavci jsme měli pauzu na svačinu a měnění.

Konečně jsme došli na Trnávku. Postavili jsme si stany a vytvořili ohniště, na kterém jsme si upekly burty. Pak už jsme raději šli spát.

3. 7. Medvědi

Dan Vavrouš

Dnes jsme hráli válku s papírovými koulemi. Nejdříve jsme dostali noviny a udělali z nich kouli. Pak jsme šli do lesa a postavili si z větvi kryt. Jedno družstvo bylo Dády a druhé Báry. Pak jedno družstvo sešlo dolů k řece a snažilo se dostat nahoru do naší obrany, kde jsme měli vlnku. K vítězství jsme museli dostat jejich vlnku k té naší.

Po obědě jsme se šli koupat k jezu a pak znovu koulovou válku. Kuba pořádal Filipovi jeho oblíbeného plyšáka. Já, Andrej, Patrik a Standa jsme hráli pořádek Kenta.

Večer jsme rozdělali oheň a udělali jsme si burty. Patrik dokonce špíz - burty a cibuly.

3. 7. neděle

SOJKY

Andrea Koničková

Ráno jsme opět vstávaly a šly si čistit zoubky. Po snídani jsme šli hrát s Vlkama takovou hru. Stouplí jsme si na lavičku a měli jsme se seřadit podle velikosti, věku, nebo abecedy, aniž bychom stouplí nohou na zem. Pak jsme se rozdělili do dvou skupin a hráli jsme na kamzíky. Po obědu jsme opět byli rozděleni do dvou skupin a šli si do lesa zahrát docela zábavnou hru. Každý dostal číslo, které si nasadil na hlavu a musel si ho skrývat tak, aby ho ostatní neviděli. No a když ho někdo spatřil, tak ho přečetl, a vypadal ze hry. Kdo získal nejvíce čísel přečteno, ho musel odevzdat tomu, kdo ho přečetl, a vypadal ze hry. Kdo získal nejvíce čísel soupeřů, vyhrál. Pak nastal konečné okamžik, na který jsme se všichni těšili, šli jsme na lodičky.

Před večerí nám Týna s Kačkou připravily opičí dráhu, kterou jeden prolézal poslepu a druhý ho navigoval. Když jsme se navečeřeli, měli jsme táborák a pak nastala opět ta krásná chvíle po těžkém dni, když jsme šli do hajjan.

VLCI

Ráno byl budiček v osm hodin. My vlci jsme museli běžet do kuchyně mazat chleby. Pak jsme měli nástup a všeli jsme vlnku, kterou věšel Čenda. Potom přišlo loupání brambor. Sojky a Vlci brali brambory útokem. Nejvíce však Čenda a Štefi, ale postupně se přidali všichni. Ani Monika a Aňa nezůstaly pozadu. Brambory jsme měli za chvíli doloupané. Potom jsme hráli hry na lavičkách. 1. hra byla prostřídání se holka - kluk. Nesměli jsme však vůbec mluvit, což pro někoho byl velký problém. Nejvíce to dalo zabrat asi Magdě s Anežkou. Potom jsme se řadili podle stáří. Ten, kdo spadl z lavičky, musel zpívat. Vojta byl kapelníkem a ostatní ho rádi doprovázeli. Anežka s Andreou nasadily rytmus a už se zpívalo.

Před obědem šli jsme šli do lesa zahrát si hru na čísla. Každé skupině se rozdali čísla a přidělali na čelo. Každý si zapamatoval své číslo. Komu bylo číslo přečteno, ten vypadal ze hry a šel na „hřbitov“. Statečně se držela Lucka Vavrušková. Poprvé vyhráli modří, podruhé růžoví.

Pak už byl oběd. K obědu jsme měli polívku a bramborovou kaši s uzeným masem a okurkami.

Po obědě jsme myli nádoby. Pak jsme si stavěli kultovní místo a sluneční hodiny. Přemluvily jsme JiPa, že se projedeme na lodičkách. Dali jsme si závody. První byla druhá loď, kterou kormidloval Čenda a Kuba radil, kam a jak jet. Ostatní statečně pádlovali až do cíle, kde se asi nejvíce radoval Honzík Kahoun, protože jejich vítězství bylo velmi těsné.

Večer jsme měli táborák. Zpívalo se, četli se hádanky a Želiváčky. Velkou pochvalou byl počten, za svůj Želivák, Petr Jína. V hádání toho, kdo který Želiváček napsal jednoznačně zvíťazily Sojky, které jich uhodly nejvíce. Pak už byla večerka

4. 7. pondělí

VLCI (poprvé)

Dnes jsme se hned po snídani odebrali vybrat vhodné místo pro naši svatyni. Našli jsme ho poměrně rychle a tak jsem se hned do stavění. Plán který měl na starost Kuba Hedl jsme připravovali a upravili aby se všem líbil a začali jsem stavět. Postavili jsme mohyly z kamenů a s jedním velikým uprostřed. Přitom když jsem ho tam dávali se Štefi dušoval že ho odnese sám, když se jen pokusil ho odnést poněkud mu úsměv sklesl a všichni jsme se začali smát. Nakonec ho tam umístil Honza Kolouch, který nám celý den pomáhal.

Když jsme odpočívali zahráli jsem si rozvazování uzlů kde se dobře vedlo Honzikovi Švábovi který se vždy proplazil kolem a uzel nenápadně rozvázal. Také jsem si zahráli rozdupku ve které měl Štefi přímo smůlu. Vždycky když už to vypadalo že bude konec že už zapíkal všechny příběhy někdo a rozdupku rozkopl.

Nakonec jsme dělali sluneční hodiny. Za pomoci Jonáše jsme vyměřili přesně směr a pak jsme každou hodinu doběhli zabít jeden kolík – jednu hodinu. Celé jsem je pak hezky ozdobily a upravili aby se všem líbili. Večer jsme celý den zakončili očistou ve vaničkách, která všem přišla příjemně vhod, neboť někteří resp. Čenda zrovna nejčistěji nevypadal.

VLCI (podruhé)

Hned, jak jsme se vzbudili, šli jsme hrát štafetu. Po snídani jsme stavěli naši svatyni a dodělávali jsme sluneční hodiny. V Dolíku, kde stála svatyně, jsme hráli Rozdupku a rozvazování uzlů. Rozdupku skvěle zvládal Kuba Hedl, který vždy rozdupku rozdupal ve chvíli, kdy to bylo nejvíce nutné. Když jsme rozvazovali uzle ze stromu, tak se Petr Jina osvědčil jako nejlepší hlídač.

Po obědě byl polední klid. Většina z nás byla ve stanech a hrála karty. Čenda Kolomazník se Štefím Zvolenským skoro pokaždé ostatní rozdrtili.

Šli jsme se vykoupat do sauny, kde jsme patřičně zlíli Sojky. Anežka Herzánová to schytila asi nejvíce ze všech. Byla to sranda. Dál jsme se vykoukali ve vaničkách a pak byla večere.

Hledali jsme Vojtovu nastrojovačku a on ji měl Jonáš pod postelí. Všichni jsme se jim smáli.

Pak jsme šli pro táborovou výplatu. Den byl velmi dobrý i srandovní.

5. 7. úterý

SOJKY

Soňa Balášová

Ráno jsme si museli udělat sami snídani. Dohodli jsme se s Vlky, že oni zatopí a my, Sojky, namažeme chleby. Měli jsme jít na puťák, ale protože přšlo, tak jsme nešli. Sojky potom šly

ky. A tak jsme se ve dvojicích či trojicích, nebo Felix sám, vrhli na stavění domečků. Bohužel se ani ne za půl hodiny zase rozpršelo a naše práce pokračovali v pláštěnkách.

K obědu byla plánovaná kaše s párkem, ale vzhledem k tomu, že se z oddílu Idefixů vyklulbal oddíl Otesánku, bál se Jindra nedostatku brambor, a proto vyslal duo instruktorů Dan-Pep s kbelíkem a lopatou na brambory do cca 10 min. chůze vzdáleného pole. Když se po dvou hodinách vrátili, že pole nemohli najít, začali jsme se bát o osud hladových Idefixů. Jindra jim ale v klidu znova vysvětlil polohu pole a oni se po další hodině vrátili i s pár bramborami.

Po obědě se všichni pomalu začali ze stanů stěhovat dovnitř do chaty, kde se až do večera hráli hry, zpívalo a jinak zlobilo. Po vyčistění zubů se všichni, kromě Davida, který jediný chtěl spát ve stanu, naskládali do postelí a ještě se četla strašidelná ruská pohádka, po které měli jistě všichni krásné sny, které byly snad jen přerušovány Petrovým chrápáním.

6. 7. středa

Vzhledem k tomu, že každý je trochu jiný spáček, někteří vstali docela brzo a pokračovali ve hraní karet či kreslili bitevní lodě a přístav, co večer nestihli. Museli být ale hrozně potichu, jinak by je instruktor Pepa snědl, protože chtěl ještě spát.

Jako každý den jsme měli rozvíčku, tentokrát to byla stříhačka. Všichni byli ale hrozně zvědaví, zda jim skřítkové pod rohožkami nechali penízky a tak jsme dlouho nehráli a vyrazili k domečkům.

Dnešní ráno slibovalo hezké počasí, takové akorát pro návrat do tábora. A tak po snídani vláda panika a balila se zavazadla. Děti se hádaly, komu patří ten či onen ešus, nehledě na to, že jeden ešus zůstal na Trnávce a nikdo jej dosud nepostrádal. Protože se spousta věcí sušila uvnitř muselo se také rozebrat spousta oblečení. Bohužel nemají všichni podepsané věci, jako vzorný Matěj Křep., která má podepsanou i každou ponožku, a tak zbylo spousta ponožek či jiného hábitu, ke kterým se nikdo nehlásil.

Dokonce jsme opět zůstali i na původně neplánovaný oběd během kterého jsme se dozvěděli, že Bublínková víla také chce pomoci našim dětem při shromažďování výkupného. Aby to však malí keltové neměli tak lehké, museli si penízky hezky najít. Protože je Bublínková víla velice plachá, svoje myšlenky posílá z potoka jen v bublinách. Pestobarevné bublinky se vznášeli nad potokem a my jsme je museli sestřílet, abychom získali vzkaz ukrytý uvnitř. Jára a Manuel se stali nejlepšími střelci a propichovači bublin.

Poté, co dohromady sestavili vzkaz, se vydali po oranžových provázcích. Pařez, ve kterém byl ukryt poklad, byl označen třemi takovými provázky. David a Bára sivšak tuto značku vyložili úplně jinak: „Podívejte, jsou tady tři! To znamená, že se musíme rozdělit do tří skupin.“ Bohužel je všichni poslechl. Díky tomu se náš odchod do tábora trochu posunul – na půl čtvrtou.

Ještě před odchodem nás zastihl druid Mladix a předal nám tři bezeceenné věci- svíčku, hřebík a svorku. Tyto věci jsme měli za úkol směnit po cestě k táboru ve vesnicích. A tak

obyvatelé lesa nám pomůžou získat penízky na jeho výkupné. Aby se nám penízky neztratily, dostal každý od Káčí pytlík, který si každý podle fantazie omaloval a poté zavázaný s penízky schoval ve společné truhlíce.

Ráno nás přivítalo teplé slunečné počasí, jako stvořené pro sběr borůvek. Jindra si totiž usmyslel, že udělá ovocné knedlíky plněné těmito modrými lesními plody. Trochu nuda zdá se sbírat borůvek být, ale to byste nesměli jít s Idefixi! Hádko o tom, zda-li Bára své borůvky vysypala, nebo snědla, byla jenom začátkem veselého dopoledne v lese. Poté Jindra s pomocí Káčí, Moniky a malé kuchařky Katky Kol. vykouzlili neskutečně dobrý oběd, což musel uznat i Felix, který hrozně našel a brečel, že knedlíky nejl. Avšak hned co jeden suchý okusil, hned si přidal další čtyři i s cukrem a máslem a za chvíli se mohl pyšnit, jako ostatní Idefixové, velikánskými boulemi za ušima.

Po poledním klidu jsme vyrazili k jezu, aby zde smočili keltští bojovníci svá špinavá a od borůvek modrá těla. Největším oddílovým otužilcem a vodomilem se stal Felix Uhýrek, protože byl mezi prvními vždy ve vodě a pak jsme ho z vody nemohli dostat. Bohužel se Honzíkovi i Manuelovi ztratila ponožka (každému jedna). S největší pravděpodobností si je vzala přišera žijící pod jezem.

Zpátky na chatě očekával Idefixové zašifrovaný vzkaz od jistého Veverčáka. Do luštění se pustila Katka Kol., Eliška a David, ale na konec luštění úplně všichni. Veverčák nám nabízel pomoc se sháněním peněz pro druida, když ale splníme veveřčí podmínky – musíme mít správný dlouhý veveřčí ocásek a umět nasbírat zásoby na zimu! Monika nás proto zavedla na místo, kde byly roztroušeny provázky dvojí barvy – modré a růžové. Idefixové se rozdělili do dvou skupin. Každá měla za úkol sbírat provázky své barvy a svazovat je k sobě ke své veveřce, aby tak vznikl co nejdelší ocásek. Felix dělal veveřku růžové skupince a Matěj Křep. byl zase u modré skupinky. Felixova skupinka byla znevýhodněna menší výrazností růžového provázku, takže zprvu vyhrávala skupina modrých. Jenže po zapískání konce hry, se modré skupince ocásek roztrhl a zkrátil se asi o třetinu původní délky. Všichni to sváděli na chudáka Manuela, který s tím určitě neměl nic společného. Každopádně obě skupinky měly ažaž dlouhý ocas a Veverčák mohl být spokojený. Na druhou zkoušku nás zavedla Káča ke stromům na kterém vysely košíky. Úkolem skupiny bylo co nejvíce šišek během 5 minut nahazet do určených nádob. Všichni mířili úplně přesně a skóre bylo vyrovnané. Uvidíme, jak se nám Veverčák odmění!

5. 7. úterý

Od rána strašně přišlo a tak se budíček posouval, co to jen šlo a nikomu se nechtělo ze spacáku. Venku na stole jsme ale našli mezi rozházenými šiškami a oříšky peníze od Veverčáka a protože chtěl každý penízek, musel ze spacáku hezky vylézt. Po vyčištění zubů tam ale zase zalezli dokud nepřestalo na chvíli pršet a my mohli odejít do lesa.

Lesní skřítkové nás totiž poprosili o pomoc. Oddíl Lišek a Medvěďů jim svým tábořením a skotačením po lese rozbořil domečky a oni nemají kde bydlet. Za odměnu nám slíbili peníz-

hrát hry. Hráli jsme Elektriku a jiné. Pak začalo hrozně pršet, tak jsme se schovali do Úschovny, nebo někdo do stanu. Konečně nás zavolali na oběd. Bylo křupavé kuře. Za chvíli dorazili Medvědi a Lišky. K večeři byli špagety. Pak jsme šli spát.

VLCI

Tak dnes máme jít na puták, ale jelikož pěkně prší nikam se nejde. Všichni jsme se proto odebrali do nějaké místnosti, kde se hráli hry. Bylo jich hodně ale jedna stojí za zmínění. S tou hrou přišel Vojta s Honzou Kolouchovi. Bylo to vlastně upravené člověče nezlob se ale s úkoly, které jsme si my všichni před tím napsali. Hrálo nás hodně a proto jsem se u toho hodně bavil. (Mímochodem k obědu bylo grilované kuře, které dělal Michal s Tímkou a které stojí za zmínění.)

6. 7. středa

MEDVĚDI

Tom H. a Kryštof W.

Ráno jsme se probudili a vzali jsme si kartáček a pastu a dali jsme si závod k potoku. Řeklo se, kdo předběhne Kulicha, dostane 5 měďáků. Dokázal to Mikulda. Pak jsme šli snídat. Po snídani jsme hráli hry až do oběda.

Po poledním klidu jsme stavěli keltské kultovní místo. Filip na něj napsal ornamenty a Dan s Patrikem to obložili mechem. Pak jsme večer zase dostali výplatu od obchodníka. Mikulda už měl víc, protože je mistr. Po obchodníkovi jsme měli hřídky a pak jsme usli ve spacácích.

7. 7. čtvrtek

IDEFIXOVÉ

Jelikož se včera stihli vykoupat jen naše čtyři děvčata, celé dopoledne se na střídačku ve vaničkách máčeli ještě kluci. Sice hrozně moc remcali a různě se vymlouvali na alergie na vodu, ale vedoucí je neposlouchala a prostě museli. Ostatní hráli s Monikou hry na louce nebo v Malikárně, podle deště. Pokud zrovna přišlo, vyráběl si každý v Malikárně vlastní razítko, ovšem za chvíli zase vykouklo sluníčko, a tak razítka nikdo nedokončil, protože dal přednost hrani evoluce či dobrý den pane na louce.

Potom se běhala Pepova opičí dráha. Bohužel ale nezkoušený instruktor udělal vyhodnocení takovým způsobem, že v každém kole vyřadil nejpomalejší dva. Tudíž hned v prvním kole vypadl Felix a Matěj Křep., který se hrozně rozbrečel až z toho usnul. Když ho Káča bu-

díla na večeri, tak si znovu vzpomněl, že má brečet a zase spustil. Pomohlo až když Káča Pepovi příšerně vynadala, co si to dovoluje vyhazovat ze hry malé Idefixe, na to se až Matěj uklidnil, zničehonic přestal plakat a šel bez odmlouvání na večeri. Před večerkou se zpívalo a hráli scénky v úschovně.

8. 7. pátek

IDEFIXOVÉ

Další deštivý den, během kterého se nic nestalo. Protože byli všichni otráveni počasím, dokonce i nezlobili. Dopoledne jsme lepili koláže. Holky pracovaly ve dvojicích a na obrovský karton udělali módní přehlídku. Nejhezčí koláž měl za jednotlivce určitě Matěj Mart. A nejzajímavější David, který tam dokreslil i sportovce. Nejsprostší měl Jára a tak ji musel předělat, aby mohla být vystavena s ostatními v Malíkárně.

Odpoledne se razitkovalo, hrála elektrika, dárek z Číny apod. Dokonce se někteří se učili na odbornosti, aby nebyli jenom zemědělci v naší keltské osadě, ale i tovaryši nebo dokonce mistry, kteří dostávají vyšší denní mzdu. Večer se opět zpívalo v úschovně. Hráli jsme i scénky, protože ty Idefixe hrozně baví. Nejvíce asi Matěje Kř., který chtěl hrát snad v každé.

9. 7. sobota

IDEFIXOVÉ

Hned zrána si nás k sobě zavolal keltský obchodník. Nabízel nám různé ceny za naše vyměněné věci v Hořeptíku. Idefixové hezky smlouvali za vyšší ceny a pan obchodník se vždy nechal roztomilými ketlíky ukecat. Konečně byl krásný den přímo stvořený pro úklid ve stanu nebo-li letecký den. Aby ne, když s v oddíle medvědů našli dva příživníci z rodu prasat domácích. Bohužel obsahy kufrů a polic nelétaly jen z jednoho stanu. Obydlí Petra a Davida po vzdušné prohlídce také zelo prázdnotou.

Aby se ostatní Idefixové nenudili, zatímco David s Petrem uklízeli věci zpátky, učili se na odbornosti. Zanedlouho oznámila Káča, že odcházíme do lesa stavět naše oddílové posvátné poutní místo. Před návratem do tábora jsme si zahráli rozdupku. Hned v první hře zapikal Honzík všechny a už to vypadalo, že jsme dohrály, když tu se vyřítila z lesa Mraveneček aby zachránila zajatce a mohl jsme ve hře pokračovat.

Během oběda bylo jako vždy veselo, od stolu Idefixů se ozýval smích a křik a někdy i pláč. Honzík si naporoučel spoustu jídla, ale snědl jen lžici, a po chvíli brekotu letěl zbytek do hrnce s odpadky. Tak dostal z kuchyně aspoň suché rohlíky. David jako vždy dojedl polévku jako poslední a málem na něj nezbylo druhé jídlo. Ale třeba Matěj Křep. mohl soutěžit v počtu snědených porcí i s urostlými Medvědy. A třeba takový Felix, který vždy dojedl jídlo, je vzorový Idefix.

3. 7. neděle

Daniel Souček

Dnešního rána překvapil naše malé kelty příšerně načmáraný vzkaz. Jeho pisatel, pavouk Trnavák, nám hrozil prokletím za narušení jeho teritoria. Když mu však doneseme cenné dary, nechá nás dále přenocovat a neprokleje nás. Káča našťásti přišla s nápadem omalovat říční kameny, a tak jsme se nemuseli o své cennosti strachovat. Po snídani, při které si někteří naporoučeli více chodů, než sami byli schopni sníst a ti nejmenší naopak snědli i pět rohlíků (např. Matěj Křep.), jsme se vydali k jezu. Zde jsme nasbírali kameny, které jsme posléze omalovali a nechali schnout na sluníčku. Častým námětem, jenž se na šutrácích objevoval, byl pavouk. Ovšem třeba na oblázkou Elišky se objevila květina a Felix nakreslil i autičko. Katka Kol. pro jistotu omalovala kamenů hned několik, aby si pavouk mohl vybrat.

Protože do oběda zbývalo ještě spousta času, zahráli jsme si v lese přehazovanou, na pašeráky, kuličky a pomohli jsme zachránit i jedno Luční království. Po návratu na Trnavecký srub jsme nalezli další vzkaz od našeho známého, pavouka Trnaváka. Psal nám, že chce, abychom mu dary přinesli po setmění do jeho skrýše. Při společném obědě jsme došli k hroznému zjištění že naši malí keltové Manuel a Honzík neradi zeleninu a tudíž i zeleninovou polévku.

Poté jsme měli polední klid, který vůbec nebyl klidný, ale hlučný, plný běhajících Honzíků, Davidů, Elišek, Bár a Petřů a honicích se za míčem Jaroslavů, Matějů a Felixů. Já osobně bych si přál, aby byli alespoň z poloviny tak houževnatí, až budou bojovat se slovaný.

Odpoledne se hrála v lese rozdupka, kterou Pepa vysvětlil tak zmateně, že se mu našťavý David rozhodl pomstít: Když se Pepa snažil pracně sestavit rozdupku, David příběhí a DUP...klacky se vymrštili a praštily zlého instruktora do prstu. Tato událost vedla k upřesnění pravidel. Poté už hra probíhala bez problémů a děti se bavily (pokud je Pepa zrovna nepřerušil nějakou záživnou kulturní vložkou).

Namísto večere připravil Jindra s nejstaršími Idefixi táborák a opékaly se buřty.

(Kdy nejroztomilejší byl Manuel, který ještě v životě nejedl buřta. Nejdříve se zeptal, jakže se to jí a po hrůzostrašné odpovědi, že rukama, jen vykullil oči: "RUKAMA"? Ale za to, že snědl půlku buřta a povedlo se mu upatlat se úplně celý, si vysloužil náš obdiv – Káča a Monika).

Po chvíli nás vyrušil Jindra od mastných hodů, že prý zahlédl pavouka, a tak jsme si všichni vzali své kamínky či kameny a vydali jsme se po pavučině do jeho skrýše, kde jsme mu pod obří pavučinou nechali naše dary. Snad se mu budou líbit. Naštěstí se nikdo nebál, všichni byli stateční, jenom Katce Kol. museli trochu pomoci, aby unesla všechny ty kameny, co namalovala.

4. 7. pondělí

Hned po vzbuzení vyrazili všichni hrozně nedočkaví k veliké pavučině, kde jim pavouk Trnavák nechal keltské penízky a zprávu, že se dozvěděl o únosu našeho druída a že on a další

PUTOVÁNÍ

PUŤÁK IDEFIXOVÉ

2. 7. sobota

Dnešní dopoledne nastalo dlouho očekávané závodění vozíků. V prvním závodě se vozík táhl a ve druhém se tlačil před sebou.

...a opět instruktor PepaZdepa:

„V prvním závodě jsme s Danem byly koně a Matěj Křep. jezdec. To jsme dojeli třetí na základě horší tratě a křížování Sojek před námi. Ve druhém jeli Katka Kol. a Manuel jako koně a David jako jezdec. Byly holt poslední, protože vozík sotva utlačili. Vyhrané peníze jsem uložili ke Káče vedoucí a šli se balit na puťák“ ...

Aby měli děti s sebou na puťák opravdu všechno, trochu jim vedoucí radily a pomáhaly. Takže někteří Idefixové hráli hry v Malikárně s Pepou, jiní hráli s Danem hry na louce a Káča s Monikou postupně balily ostatním věci do bafohů. Že zabalit na puťák takového Idefixe není vůbec snadné vyzkoušel i Vlčí instruktor Jonáš- po dobalení Petra a Matěje Křep. to vzdal! (Strab jeden a ještě Matějovi chyběla půlka věci, což jsme zjistili samozřejmě až na Tr-návce.)

Největší problém je vždy s bafohy. U nováčků se s nevhodným bafohem tak trochu počítá, ale bohužel i takové zkušené tábornice jako Eliška a Bára si dosud nepořídily dostatečně objemný bafoh. Takže se spacák, karimatka a další oblečení muselo k jejich školnímu bafožku přivazovat provazem. A tak se balení trochu protáhlo a my dostali i původně neplánovaný oběd.

Po obědě byl náš oddíl odvezen auty do Babic a odtud jsem dalších 5-6km šli pěšky. Ve předu šel Jindra s nejrychlejšími, uprostřed Monika s předškoláky a dalších 500 m za všemi se vlekl Jára, kterého Káča musela pořad popohánět a odrážovat ho od sbírání klaců, klaců, broučků či trháni kytek. Po příchodu na Trnávku jsem rozbyli 3 stany. Než Jindra, náš kuchař, uvařil polévku k večeři, zahráli jsem si super oblíbené hry na louce, jako je král vysílá své vojsko, letadla v mlze, kde nejvíce bloudil Felix a hra s koštětem, kde se nevíce líbila se svým tanečním vystoupením Katka Kol. a Bára. Po večeři byli všichni unavený a tak se vyčistily jen zoubky, přečetla se pohádka a šlo se spát.

...a jak to vypadalo po příchodu na Trnávku podle Pepína:

„Jára zlobil, byl hyperaktivní, David měl problémy s Bárou, Bára s převlíkáním (Bára chodila ve stejném oblečení téměř celý tábor - pozn. redakce), Manuel s češtinou (Manuel je Portugalce ze Švýcarska) a já s autoritou u dětí. Navečeřeli jsme se a večer jsme si povídali a s výtkami na téma „Ticho“ děti usnuly a někteří spali až dlouho do rána, asi do 6:30.“

O poledním klidu našim žaludkům nebylo dopřáno klidného trávení, neboť skupinka maskovaných slovanů se sekýrami, oštěpy a jinými zbraněmi hlasitě vnikla na náměstí, že nám vrátí druida za 2000 korun keltských!!! Každý oddíl musel dát 400 korun, což nebyl žádný problém a náš druid OndrojiX se šrámy od mučení a modřinami od provazů vrátil zpátky, aby nás svoji aurou mohl chránit.

Jen co jsme se ořepali z této události začala pěvecká soutěž. Ovšem keltové se písničky neučili z not nebo ze zpěvníků, ale od starších a jenom jejich zpíváním. Vydali jsme se do lesa, kde na stromech bylo čtrnáct textů. Každou písničku jsme se nejdříve museli naučit a pak jít za porotou, která podle správnosti textu a melodie dávala body. Jenomže každá písnička vyžadovala sestavení různé skupinky např. 1 Idefix, 2 velké holky a 1 velký kluk, teprve pokud se sešla tato požadovaná skupinka, mohli se písničku učit. S melodii nám pomáhali kytaristé Kulich, Milky a Káča a pak jsme utíkali za porotou.

Nejzajímavější však bylo vyhodnocení – před vlastní hrou si každý otipoval svůj pěvecký talent zařazením do jedné skupiny – pěvecký antitalent – sezónní zpěvák – hvězda táboráků nebo profesionál. Samozřejmě poslední dvě kategorie si dali z celého tábora jen Idefixové a tak v těchto kategoriích vyhráli. Večer byla zkouška z odbornosti. Tesářem učněm se stal David, Manuel, Petr, Jára a Katka Kol. a malířem učněm Matěj Mart. a Matěj Křep.

Před večerkou jsme ještě hráli vybíjenou a zlobili instruktora Pepu.

SOJKY

Martina Týřová

Ráno jsme se probudili a bylo 9. 7. 2005. To byl den po puťáku. Přšlo, takz jsme snídali v Úschovně, nebo v Malikárně. Samozřejmě, že jsme si před snídání vyčistili zuby atd.

Po snídání se všechny oddíly vydaly hrát někam hry. My jsme hráli v Úschovně třeba Kamilu, Elektriku, nebo jsme z jednoho slova museli sestavit jiné slovo. Pak jsme soutěžili, kdo udělá co nejrychleji 6 základních uzlů. Někteří soutěžili a ti druzí se uzly učili. Najednou čas uběhl a my měly oběd. A co je vřadycky po obědě? No přece polední klid. Po něm jsme hráli písničkovou hru s celým táborem. Ve skupinách jsme se učili písničky, pak jsme je zazpívali před porotou. Když byla správně, dostali jsme určitý počet bodů, když ne, tak jsme se jí museli doučit.

Po návratu do tábora jsme prodaly naše vyměněné věci obchodníkovi. Potom jsme se šli vykoupat. Protože bylo po koupání už pozdě, šly jsme rovnou spát, což byl konec dne.

VLCI

Jonáš

Dopoledne nás čekal nelehký úkol. Měli jsem prodat věci obchodníkovi, které jsme vyměnili a směnili v době kdy jsme byli na puťáku. Ukázalo se však že holky umění prodávat daleko

lépe než kluci. Naším klukům prodej vůbec nešel. Občas to handlování vypadalo i tak, že když obchodník řekl: „Za to vám dám 50 mincí.“ Kluci řekli: „Nám stačí 45. Díky.“ Zkrátka že by vydělali řůru peněz se říct nedá.

Odpoledne nás čekala etapovka s písničkami, kde byli všichni rozděleni do smíšených skupinek. Pro některé bylo pak to zpívání utrpením, jiní občas odzpívávali vše za ostatní.

10. 7. neděle

IDEFIXOVÉ

Hned po ranním nástupu se běžel tradiční Memorál. Protože dvojice vybíhali po 5 minutách, měli jsme ještě spousta času doučit Manuela, Járu, Elišku a Felixe nějaké uzle. Jako poslední ze všech vyběhala čtveřice předškoláků – Honzík, 2× Matěj a Felix – s vedoucí Káčou.

Před startem každý nakreslil ještě portrét spoluběžce a odpovéděl na pár otázek typu: oblíbená knížka, zpěvák-čka atd. Na prvním stanovišti čekal Medvědí instruktor Kulich s uzlováčkami. Naštěstí Matěj Mart., který si neumí zavázat tkaničky u bot, zvládl s přehledem tři složitější uzle a my mohli pokračovat na druhé stanoviště k Danovi a mapovým značkám. Zde opět ukázal své znalosti Matěj Mart. U č.3 – hrady a zámky nás mučila Liščí instruktorka Bára. Všichni poznali Karlštejn, ale ostatní názvy, i když se snažili vyřikovat všemožné nápovědy. Např. Matěj Kř. byl asi někdy na Točnicku a stále se snažil tento název vnútit ke každému Bárou ukázanému obrázku, když mu teda Bára ten Točník nakonec ukázala, nemohl si už na jméno hradu vzpomenout.

Utíkali jsme proto raději ke dalšímu stanovišti, kde čekal Pepa a Medvědí instruktor Kuba s trochu zmateným azimutem. Byla zde dlouhá fronta, protože nebyl dostatek buzol a mi čekali asi tak 10 minut, než na nás přišla řada. U krmítka, čekal Jindra s větvíčkami stromů: úkolem č.5. Naštěstí všichni prokázali výbornou přírodovědnou znalost a mi utíkali k táborovému kruhu, kde seděla naše zdravotnice Tereza se záluďnými otázkami. Matěj Mart. jako jediný věděl tel. č. záchranné služby 155 a tak Terka přimhouřila oči a mi pokračovali na stanoviště č. 7 s morzeovkou. Vzhledem k tomu, že se jednalo o skupinku předškoláků, stačilo Liščí vedoucí Tereze nakreslit prstem ve vzduchu pár písmenek, které každý uměl.

U dalšího stanoviště se musel přejít potok po kládě. Protože ale bylo po dešti, kláda byla mokrá a tak Honzík hned na kraji uklouzl a spadl do potoka. Ostatní nechtěli riskovat vodu v holínkách a pokračovali tedy k poslednímu stanovišti k Týně od Sojek a její kimovce. Zde si Fantastická čtyřka snažila zapamatovat 12 věcí, které sl. vedoucí po chvilce překryla šátkem. Felix, Matějové i Honzík ukázali, jak dobrou paměť mají a bleskově všechny vyjmenovali. Po doběhnutí do cíle nás čekal obídek, po kterém přišla hrozná bouřka. Takže jsme se na střídačku koupali ve vaničkách a pak hráli hry v Malikárně, malovali obrázky pro obchodníka či zpívali až do večera.

Zdravotnické učednice se dnes stali Katka Kol a Mravenček a mistrem zdravotníkem se stala Eliška

rychle hotovy. Během dopoledne se s námi rozloučili děti, pro které si přijeli rodiče. Největší houf lidí přišel zamávat rodině Johnovým.

Když přijeli autobusy, popadl každý nějaký kufíř, či bednu od banánu a utíkal je naložit. Po rozloučení nasedli děti do autobusů a skupinka vedoucích, který zůstávali na uklizení a bourání tábora jen mávali smutným oblíčejům dětí, kterým se vůbec nechtělo domů! Tak zase až příští rok!!!

3. hlídka

Šárka Špotová

Lišky, Lišky, Lištičky,
mají dlouhé nožičky,
Proto umí dobře běhat
a poklady hledat.
My jsme parta veliká
a vede nás naše Terka.
Terka je náš velitel
a my za ní vždycky jdeme.

Bára s Terkou někam jdou,
Lišky jsou jejich oporou.
Lišky jsou to nejlepší
a s ojkama zatočí.
Je to pravda velika,
že Medvěď za Liškou utíká.

Trocha poezie

Kačka Veselá, Pavlínka

Při hlídkách přišlo,
byly jsme zmokli,
ale to nevadilo,
byly jsme na to zvykli.
Je noc!

skému doupěti. Druid nám ještě vysvětlil pravidla boje. Každý má jen jeden život a po usmrcení kouli musí přiběhnout a dotknout se jeho kouzelné aury, aby mohl dál bojovat.

Boj to byl strašlivý, především pro slovaný. Protože když se všechny děti vrhli na pevnost a proborily bránu, raději se dali na útěk. K jejich smůle zde zapomněli i snídani, kterou hned kelti, vyhladověli po boji, snědli.

Po návratu do tábora i s peněžitou kořistí jsme nabírali síly na odpolední divadelní představení. Před obědem jsme se osvěžili v sauně, kde se rozdělili role pro scénku o drakovi, kterého bolel zub. A chvíli i zkoušeli. Draka hrál Matěj Křep. a Felix, podvodníka čaroděje David, půvabné ježibaby byla Katka Kol. a Mravenček, vodníky hrál Petr a Honzík, klekácnici Bára, bílou paní Eliška a hejkalem byl Jára.

Po obědě následovala romantická vyjížďka na lodičkách, kde se všichni vystřídali u pádel a nikdo se neutopil. Jakmile jsme se převlékli do kostýmů, došli jsme k připravenému sezení na oslavu Benových narozenin. Každá družina předvedla svoji scénku a po pár písničkách ještě reklamu. Náš spot na Sliz proti hmyzu měl úspěch a dokonce si ho i pár lidí objednalo. K svačině byly dorty a rychlé špunty. Po večeri si slečny Mravenček a Liška Andy otevřeli masérský salón, který navštívila i Káča. Po namasírování si nás režisér volal po oddílech na zadní louku, kde jsme naše dílo zahráli ještě několikrát, tentokrát jen pro oficiální táborové video.

15. 7. pátek

Místo rozzcivky hned po snídani a škrábání brambor byl dlouho slibovaný Hancin běh, na který se všichni hrozně těšili. Bohužel se našli v našem oddíle i taci, kteří závod hned po odstartování vzdali, jako Mravenček, Bára a Matěj Křep. Naopak statečný Felix závod alespoň došel, i když už nemohl.

Potom se hrála celotáborově v lese vlajka. Hráli dvě velice vyrovnaná družstva proti sobě a skončilo se nerozhodně. Cestou zpět k táboru každý přinesl trochu roští na táborák. Po posledním klidu se celé odpoledne balilo a koupalo v sauně, protože bylo strašlivé vedro.

Po vyhlášení výsledků z her a bodování stanů všichni usedli k táboráku. Vystoupila řada umělců se scénkami či písničkami a na konci dokonce i slavní Hronstein, kteří si získali oblibu nejedné Sojky nebo Lišky (nebo naši instruktorky Moniky, která získala dokonce i jejich podpisy). Nikomu se nechtělo moc do postele, protože jsme byli trochu smutní z toho, že náš tábor končí.

16. 7. sobota

Odjezd! Tak nám letošní tábor utekl tak rychle, že jsme se ani nestacili pořádně rozkoukat. Hned po snídani se nahromadila všechna zavazadla ke stožáru uprostřed náměstí a začala se půlka stanů rozebírat a skládat. Děti hezky pracovali jako pilní mravenci a tak práce byli

VLCI

Čekal nás memoriál. Jen co jsem oškrábali brambory už šli první na start.

Velká škoda byla že nám začalo odpoledne pršet a tak si děti s vedoucím nemohli vyměnit role. Alespoň by se ukázalo kdo z vedoucích uzly atd. opravdu zná a kdo jen říká, že to zná. Místo toho jsem se odpoledne odebrali do Malíkárný, do úschovny a hráli jsme hry.

11. 7. pondělí

IDEFIXOVÉ

Dneska se šlo hledat na celý den Poklad Draka Šmaka do okolí našeho tábora. Protože se jednalo o celodenní výlet a velice dlouhou trasu, naši předškoláci a Jára Malík místo pokladu šli do Lukavce do cukrárny. Po návratu pozdě večer byli všichni samý puchýř a tak místo prázdného zlobení a pobíhání po náměstí, všichni Idefixové hezky odpočívali a nabírali síly na další dny.

JONÁŠOVA SKUPINKA

Hned ráno jsem se rozskupinkoval na poklad. A už tu byla první šifra – morseovka. Dala nám trošku zabrat ale úplně poslední jsme nevyráželi. U další šifry se musel vrátit Mikulda s (...) zpět do tábora abych mohli vylušti šifru. V tuto chvíli jsem na předposledním místě. Když jsem konečně se šifrou vypořádali u další jsem všechny ostatní skupinky znovu potkali a byli jsme rádi. No jo ale to se museli vrátit znovu do tábora abychom šifru vyluštili. Teď šel i Čenda aby si vyměnil boty jelikož zapadl cestou do bramborového pole. Než se ale kluci vrátili byli jsme už úplně poslední.

U dalších pěti šifer jsme však skupinky pomalu doháněli. Byli jsme proto rádi že v jednom úseku jsem potkali všechny skupinky a tak jsme se spolu s nimi vymotali z lesa. V pravou chvíli jsme pak vyrazili a obou jsem utekli. Kulichova skupinka nám sice byla v patách, ale nestáli nám byli jsme rychlejší.

U dalšího stanoviště, k Jonášovému úžasu jsme vyluštili zprávu jako první a tím pádem jsem se dostali na třetí místo což bylo skvělé. Ano hned co jsem vyšli z vesnice jsem se maličce ztratili ale hned jsme to napravili. Cestu jsem si zkrátili přes pole a pořadí se tak neměnilo. Dlouhou dobu jsem si pak myslel že jsme stále třetí. Ale u jedné pěkné hájovny jsme se dozvěděli že jsem druží a to nás velice potěšilo a dodalo nám nové odhodlání. Před kopcem ne kterém byl ukryt poklad – což jsem ještě nevěděli, se Vojta se svou skupinkou dostal přímě to těšně za nás. Celou cestu jsme makali a utíkali aby nás nepředběhli. Ale vše dobře dopadlo byli jsme nakonec druží. Na to že na začátku jsem se lopotil a byli poslední, tak nás konečně pořadí velice mile překvapilo.

12. 7. úterý

IDEFIXOVÉ

Konečně přišlo slunečné počasí a všichni byli vyhnáni ze svých stanů hlavním vedoucím Pavlem. Náš oddíl se vydal do lesa, kde se nejprve soutěžilo o nejkrásnější obraz utvořený z přírodnin. Každá dvojice dostala papírový rámeček do kterého pak libovolně aranžovali, co našli. Nejvíce se líbil obrázek Mravenečka a Katka Kol. David s Petrem si pomohli obrázky vystřížené z papíru, a poté se hádali, zda je papír přírodnina, či ne. Naopak Járovi s Manuelem se rámeček z papíru vůbec nelíbil a tak ho celý zamaskovali větvíčkami - pravý milovník přírody!

Další úkol našich výtvarníků byl trochu obtížnější: do dvojice či každý sám dostal čistý papír a měli na něj pomocí přírodnin namatlat co nejvíce barev. Nejvíce barev v lese a jeho okolí objevila Mraveneček a Katka Kol. Nejpodivnější ovšem měl Matěj Mart, který na papír napatlal podivnou oranžovou houbu, která vypadala jak rozmáznuté... a David, který na něm měl nejružnější vzorky blát, co našel v potoku.

Po návratu do tábora a obědě jsme pokračovali ve střádání plánů proti slovanům. Abychom však proti nim měli šanci, musí nám druid Ondroix uvařit kouzelný lektvar, který dodává sílu. Tento lektvar ovšem nemůže být v ledajaké lahvičce. Naším úkolem tedy bylo, pomalovat lahvičky pestřými barvami, ovázat provázky či vyzdobit lističky. Všechny práce se velmi zdařily a děti nebyli ani moc opatlané od barev.

Každý správný kelt byl také dobrý stavitel a obchondík. Aby keltové mohli stavět, museli si nejprve natěžit nějaké suroviny, které pak měnily za jiné. Například zlato a uhlí. Takže dalších pár minut jsme běhali po lese a lovili pro náš oddíl čísla dolů za které byli body. Na stro-mech byli rozvěšeny kartičky se čtyřmístnými (uhelnými) a pětimístnými (zlatými) čísly. Kdo si číslo zapamatoval, utíkal do základního tábora, kde číslo nahlásil. Pokud byl první objevitel dolu získal 40 bodů, pokud druhý 30 b, třetí 20 b, čtvrtý 10 b. Za uhlí bylo o deset bodů méně.

A nyní jak se dá ulovit takový zlatý důl podle vyprávění Matěje: „To běžím po lese a vidím kartičku zlatého dolu od níž odbíhá Štefan od Víků. No co, řeknu si, i za druhé místo jsou body, a tak si číslo zapamatuji a utíkám jej nahlasit. Držím se Štefanovi v patách, aby mi neutekl. A když konečně doběhneme, Štefan to číslo zapomněl!!! Tak jsem za své prvenství obdržel 40 bodů!“ Avšak i přes tento počáteční úspěch byli Idefixové poslední.

Po tomto honu za bohatstvím následovaly oddychové závody na lodíčkách. Muselo se obojplout stavidlo, vrátit do přístavu a ještě háček musel doběhnout do cíle. Oddíly velkých dětí soupeřily mezi sebou a Idefixové vytvořily dvě proti sobě soutěžící družstva- Holičiči posádka pod velením Káci, které dělal háček-závaží Petr a klučiči posádka pod dokonalým vedením Pepi, kde dobíhal David. Hned po startu se ukázalo, jak elegantně pádlovala holčičí posádka, zatímco u kluků tam každý plácal do vody jak chtěl. Bohužel Pepa nerad prohrává a tak příšerným křičením je tak popoháněl, že všichni chudáci museli makat jak kdyby na ně útočili slovaní a o koustíček vyhráli (to protože Petrovi vadili diváci v dobíhání do cíle).

Véčer byl táborák, při kterém nechyběli ani písničky za doprovodu kytar doplněny vtipnými scénkami: „Paní, teče Vám z tašky mléko!“ „ To nevadí já mám doma kytaru.“

VLCI

Po včerejším pokladu jsme si dnes dopřáli koupel v Sauně v potoce. Nejdříve celé koupání začalo tím že jsem osvěžili Sojky už na louce vodou kterou jsem si nabrali v potoce. Když však Sojky zajali Honzu Kahouna náš plán byl jasný. Vysvobodit Honzu a vykoupat holky v potoce. Na plán nedošlo jelikož Sojky propustili zajatce dřív než stačilo dojít na záchranou akci. Nakonec jsme se všichni vykouпали a osvěžili.

13. 7. středa

IDEFIXOVÉ

Dneska nás čekal nejtěžší úkol. Najít ingredience do kouzelného lektvaru. Aby to nebylo tak jednoúčel, museli jsme postupovat vždy podle šifer. Šifry nebyli vůbec těžké, a snadno si s nimi David, Petr, Katka Kol, Bára, Mraveneček či Eliška poradili. Jenom jedna šifra byla na ostrůvku uprostřed rybníka. A tak se naši nejzdatnější plavci Manuel, Petr a David vrhli do vln pro další šifru. Po odkoupení propustek u obchodníka přes slované území jsme pokračovali svižným krokem dál za Jindrou, který šel jako obvykle první akorát teď měl s sebou Jára, který musel šlapat, i když se mu moc nechálo. Jako poslední se tentokrát šoural Manuel, který ale dělal kotrmelec v trávě a hvězdičky na poli pro usmíření Káci a Moniky, aby se na něj nezlobili, že se tak loudá.

Po celodenním cholení jsme konečně došli do cíle a ingredience našli. Vydali jsme se k zastávce na autobus, který nás měl odvést do Lukavce, ale který bohužel o prázdninách nejedzil. Tak se k nám za chvíli připojil ještě oddíl Sojek a čekali jsme na auta z tábora, aby nás odvezli na večeri zpátky.

Po večeri jsme se dozvěděli, že se schyluje k boji se slovaný. Abychom mohli hned časně z rána zaučít, museli jsme se na noc přesídlit blíže k jejich pevnosti. Každý si sbalil jen spacák a karimatku a nejnnutnější věci, jako baterku a pítí. Cesta nebyla daleká a nikdo se neloudal, jak se těšil, že to konečně slovanům vrátíme. Nejdříve si každý našel místo na spaní, které vyčistil od šišek a větví. Po setmění nás čekal druid Ondroix v nedaleké roklince u svého ohniště. Kouzelný lektvar už pěkně bublal v kotli a zbývali poslední ingredience, které jsme dneska získali. Lektvar nám nalil do ozdobených lahviček a my se odebrali do spacáku.

14. 7. čtvrtek

IDEFIXOVÉ

Hned po východu slunce se všechny oddíly postupně probouzeli a chystali si papírové koule k tak dlouho očekávanému boji se slovaný. Následovala ještě malá rozcvička, aby se nám lépe vrhalo a sbíralo koule. Za chvíli jsme se hezky potichu a nepozorovaně přibližovali ke slovan-